

KLUB BEZPEČNÉHO KLIKU

RITA SINGULA

Klub bezpečného kliku

Rita Singula

Obsah

Vitajte v Klube bezpečného kliku	5
Výhra, ktorú nikto nevyhral	8
Správa, ktorá prestala byť vtipom	14
Drak menom SuperMax99	20
Fotka s tajnou mapou	26
Heslo pre najlepšieho kamaráta	32
Video, v ktorom to Ela nikdy nepovedala	38
Len jeden diamant navyše	44
Aj ty si členom klubu	48
Ako táto kniha vznikla	51

O knihe

Sedem detí, sedem obrazoviek, ktoré neukázali celú pravdu. Hravé príbehy pre mladších školákov o tom, kedy sa oplatí prst zastaviť, overiť a povedať.

Vitajte v Klube bezpečného kliku

Na vstup do niektorých klubov potrebuješ preukaz. Do iných tajné heslo. A sú aj také, kde musíš vedieť trafiť loptou do koša alebo upiecť palacinku bez toho, aby skončila na strope.

Klub bezpečného kliku je iný.

Nemá klubovňu, hoci sa môže stretnúť v detskej izbe, v triede aj pri kuchynskom stole. Nemá rovnošatu. Jeho členovia niekedy nosia papuče, inokedy kopačky a občas majú na tričku škvrnu od kakaa. A vôbec nemusia vedieť všetko o počítačoch.

Stačí, ak si všimnú chvíľu, keď niečo nesedí.

Možno podľa chyby v obrázku. Možno podľa toho, že sa ti zrazu nechce smiať s ostatnými. Niekedy je jedinou stopou pocit, že ťa niekto tlačí do rozhodnutia skôr, než sa stihneš nadýchnuť.

Možno správa kričí, že musíš kliknúť hneď. Možno sa niekto v hre vypytuje na vec, ktorú vedieť nepotrebuje. Alebo sa všetci smejú a tebe zrazu napadne, že jednému človeku asi do smiechu nie je.

Vtedy členovia klubu používajú štyri malé kroky. Spolu sa volajú STOP.

Stoj. Prst môže chvíľu počkať.

Tajomstvá si stráž. Heslá, kódy a osobné údaje nie sú vstupenkou do kamarátstva ani kľúčom k výhre.

Over. Pozri sa ešte raz. Spýtaj sa. Zisti, odkiaľ správa prišla.

Povedz. Zavolaj človeka, ktorému veríš. Aj keď si už klikol. Aj keď si sa pomýlil. Najmä vtedy.

V tejto knihe stretneš sedem detí a sedem obrazoviek, ktoré neukázali celú pravdu. Chodia do tej istej školy, takže sa občas mihnú aj v cudzom príbehu – raz ako hrdina, inokedy ako ten, komu sa to práve stalo. Príbehy však môžeš čítať v akomkoľvek poradí.

Žiadne z detí nemá čarovný antivírus ani superpočítač. Majú oči, rozum, čudný pocit v bruchu a ľudí, za ktorými môžu ísť.

To na členstvo úplne stačí.

Prvá stopa už bliká na ďalšej strane.

Výhra, ktorú nikto nevyhral

Nine zostávalo päť kamenných schodov.

Na vrchole hernej veže sa v oblakoch prevaľovalo obrovské vajce. Po škupine mu behali farby ako po dúhe po letnej búrke. Vnútri spal dúhový drak a Nina sa k nemu štverala už tretí večer.

„Ešte päť,“ zašepkala a naklonila tablet, akoby tým mohla svojmu rytierovi pomôcť do kopca.

Štyri schody. Tri. Dva.

Na poslednom sedel kamenný chrlič. Rytierovi zostávalo pol srdiečka a Nina nemala ani jeden liečivý koláč. Chrlič otvoril papuľu. Nina potiahla prstom doľava, rytier uhol a meč mu cinkol o kameň.

Chrlič sa rozsypal na sivé kocky.

„Áno!“ vykrikla tak nahlas, až sa z kuchyne ozvalo:

„Všetko v poriadku?“

„Len zachraňujem draka!“

Vajce sa zachvelo. Zostávala jediná úroveň.

Vtedy cez celú obrazovku vybuchli konfety.

GRATULUJEME, N1NA!

Pod nápisom poskakoval dúhový drak so zlatou korunou a držal tabuľku s číslom 1 000.

Tisíc mincí. Nina si ich v duchu premenila na dračie sedlo, tri plášte a najmenej sedemnášť liečivých koláčov. Pod drakom sa rozbehli červené hodiny.

ZOSTÁVA 59 SEKÚND.

Objavilo sa veľké zelené tlačidlo: PREVZIAŤ VÝHRU.

Nina ťukla.

Hra si vypýtala telefónne číslo.

Nina zdvihla obočie. Hra ju predsa poznala. Vedela, koľko má koláčov, kde nechala vežu aj to, že jej rytier nosí modrý plášť. Tri večery po sebe ju vítala menom. Načo by od nej pýtala číslo, keď ju pozná lepšie ako teta Zita?

Hodiny ukazovali štyridsaťšesť sekúnd.

Nina začala ťukať. Nula, deväť, jeden – ďalej to nevedela. Celé bolo uložené v maminom telefóne.

Mamin telefón ležal na kuchynskej linke. Nina vyskočila z postele.

V kuchyni mama krájala mrkvu do polievky.

„Mami, môžem tvoj telefón?“

„Na čo?“

„Vyhrala som tisíc mincí.“

„Nina, mám v ruke nôž,“ povedala mama a mrkva ďalej klopkala o dosku.

Nina zovrela tablet. Vysvetľovať by trvalo dlhšie, než mala, a hodiny ukazovali tridsaťosem sekúnd.

Vtedy na obrazovke pribudli ďalšie vety.

Pošleme vám tajný kód. Napíšte ho sem. Nikomu ho neukazujte.

„Nikom?“ zamrmlala Nina.

Zvláštne. Keď minule vyhrala v triednej tombole pastelky, pani učiteľka to povedala celej triede.

Nina prižmúрила oči na draka. Mával labou. Stále tou istou, dokola ako pokazená hračka. A okolo chrbta mu svietil tenký biely okraj ako po nožniciach.

Vystrihnutý drak. A jej meno napísané s jednotkou namiesto písmena.

Hodiny ukazovali tridsaťjeden sekúnd. Tlačidlo začalo blikať. Nina cítila, ako jej čísla skáču rovno do brucha. Tridsať. Dvadsaťdeväť. Ak teraz začne vysvetľovať, výhra zmizne.

Potom si spomenula na slovo z nástenky nad stolom. STOP.

Najprv Stoj.

Nina položila tablet na linku. Nie jemne – dosť tvrdo na to, aby lyžička pri dreze poskočila.

Mama zdvihla hlavu.

„Toto chce tvoje číslo a tajný kód,“ povedala Nina. „A veľmi sa ponáhľaj.“

Mama odložila nôž a utrela si ruky do utierky. Naklonila sa k obrazovke. Hodiny práve preskočili na deväť sekúnd.

„A čo sa stane, keď ich necháme dobehnúť?“

„Prídem o tisíc mincí,“ povedala Nina. Potom sa zarazila. „Ktoré som predtým nemala.“

Päť. Štyri. Tri.

Obe sa dívali, ako čísla dobehli k nule.

Okno nezmizlo. Namiesto toho naskočil nový nápis: POSLEDNÁ ŠANCA! EŠTE 59 SEKÚND.

Hodiny sa rozbehli odznova.

Nina otvorila ústa. Potom sa rozosmiala. „Veď oni klamú aj o poslednej šanci!“

„A načo im vlastne bolo to ponáhľanie?“ spýtala sa Nina.

„A stihla si popritom premýšľať?“ odvetila mama.

Nina sa zarazila uprostred nádychu. „Aha.“

Spolu si okno obzreli poriadne. Malo inú farbu než zvyšok hry a v rohu chýbalo meno herného štúdia.

„Čiže tá výhra len leží na hre ako papierik nalepený na skle,“ povedala Nina.

„A dúfa, že sa budeš pozeráť na konfety, nie na to, čo od teba pýta.“

V rohu okna našla Nina malé sivé tlačidlo na nahlásenie. Stlačila ho skôr, než okno zavrela; trvalo to kratšie než čistenie zubov. Až potom klepla na krížik.

Jej rozohraná veža čakala presne tam, kde ju nechala.

„A ten kód?“ spýtala sa ešte. „Načo im je?“

Mama zdvihla svoj telefón. „Sem mi príde číslo, keď sa niekam prihlasujem. Je to kľúč. Kým ho mám ja, dnu sa dostanem len ja.“

„A keby som im ho odpísala?“

„Tak by mali kľúč oni.“

Mama zhrnula mrkvu do hrnca. „A vieš, čo ma na tom mrzí? Že som ťa najprv odbila.“

„Mala si nôž.“ Nina pokrčila plecami.

„Aj tak. Nabudúce ma odbi ty.“

Nina zanesla tablet späť do izby. Dúhové vajce stále čakalo na veži. Bez konfiet a bez tisíca mincí. Posled-

nú úroveň dokončila s polovicou srdiečka a bez jediného koláča.

Vajce puklo. Von vykukol maličký dúhový drak.

Drak mával raz jednou labou, raz druhou a netrpezlivo prešliapol, akoby sa čudoval, čo na ňom Nina tak dlho skúma. Žiadne dokola, žiadny biely okraj.

„Neboj sa,“ povedala mu Nina. „Ty si ozajstný. K tebe som musela vyliezť.“

Správa, ktorá prestala byť vtipom

Paľo preletel ponad kozu ako pokrčené lietadlo.

Jedna noha mu vyletela doľava, druhá doprava a rukami mával tak prudko, že Adam naozaj čakal, že vzlietne. Nevzlietol. Dopadol na žinenku, odkotúľal sa a hneď sa posadil.

„Pekný let,“ zasmial sa Paľo sám na sebe.

Zasmiala sa celá telocvičňa. Aj pani učiteľka, keď skontrolovala, či je Paľo celý. Potom deti zaradila a cvičenie pokračovalo.

Večer Adamovi pípol triedny chat.

Niektu Paľov let odfoťil. Presne tú chvíľu, keď mal líca nafúknuté, oči privreté a končatiny na štyri svetové strany. Tomáš mu na hlavu dokreslil modrý klobúk.

Adam sa zasmial. Pridal by sa aj Paľo, veď sa smial už v telocvični.

O chvíľu pribudli zelené fúzy. Potom bublina s nápisom KRÁĽ KOZY. Správy poskakovali jedna cez druhú tak rýchlo, že Adam nestíhal čítať. Otvoril smajlíkov a vybral ten, čo sa váľa od smiechu.

Kým ho stíhol poslať, objavila sa nová správa.

Paľo opustil chat.

Adamov prst zostal visieť nad obrazovkou.

„To sa dá?“ zamrmľal. Z triedneho chatu predsa nikto neodchádzal. Boli tam zadania z matematiky, termíny výletov aj dôležité hlasovania o tom, či sú lepšie syrové alebo kečupové chrumky.

Prišla ďalšia upravená fotka. Tentoraz bez klobúka. Nieкто Paľovi cez tričko napísal škaredú prezývku.

Adamovi obrázok prestal byť smiešny. V telocvični sa všetci smiali s Paľom. Teraz sa smiali bez neho.

Správy sa zrýchľovali. Adam začal písať PRESTAŇ-TE. Potom to zmazal. V chate bolo dvadsať detí. Čo ak sa pustia aj doňho? Čo ak napíše niečo hlúpe a bude to ešte horšie?

Položil telefón na stôl obrazovkou nadol a nechal ho tak.

„Adam, vypni to a pod' jest!“ zavolala mama z kuchyne.

„Hneď!“

Nešiel. Telefón sa mu rozsvietil ďalším pípnutím a on ho otočil späť.

Mama prišla do dverí s utierkou cez rameno. „Hneď bolo pred piatimi minútami.“

Potom sa pozrela poriadnejšie a nechala utierku na kľučke.

„Čo sa deje?“

Adam otvoril ústa a zase ich zavrel. Keby to povedal nahlas, znelo by to ako žalovanie. Veď to bola len fotka. Veď sa zasmial aj on.

„Nič. Idem.“

Mama si sadla na kraj postele a nepovedala nič. Vydržala to dlhšie než Adam.

„Vysmievajú sa Paľovi,“ vyhrklo z neho. „A ja som sa najprv smial tiež.“

Mama si od neho telefón nepýtala. „A čo chceš urobiť?“

„Chcel som napísať do chatu, nech prestanú. Ale je nás tam dvadsať.“ Adam sa zamračil na strop. „S dvadsiatimi ľuďmi sa hádať nedá.“

„Hm,“ povedala mama.

Adam sa posadil. „Ale Tomáš je jeden.“

„Tomáš?“

„Tomáš to začal.“

Mama nepovedala ani áno, ani nie. Vstala a zdvihla utierku z kľučky. „Večera je na stole.“

Adam urobil snímky obrazovky – najprv pôvodnú fotku, potom mená a správy. Chat stíšil, aby mu každé pípnutie neposkočilo až v hrudi.

Tomášovi napísal jedinú vetu: *Toto už nie je sranda. Prestaň.*

Tomáš neodpísal. Ale ďalšiu fotku už neposlal.

Potom Adam otvoril súkromnú správu Paľovi.

Napísal: *Nevšímaj si ich.* Znelo to, akoby sa nič nedialo. Zmazal.

Skúsil: *Prečo si odišiel?* Odpoveď predsa poznal. Zmazal.

Napokon poslal: *Videl som tie správy. Nie je to tvoja vina. Zajtra to poviem pani učiteľke. Povedal som to aj mame.*

Dlho sa nedialo nič. Potom sa pri správe ukázala malá značka prečítania.

Dobre, odpísal Paľo.

Ráno stál Adam pred triedou o desať minút skôr. Pani učiteľka Kováčová vyberala zo skrine zošity.

„Môžem vám niečo ukázať?“

Hlas sa mu na poslednom slove zlomil. Pani učiteľka mu telefón nevytrhla z ruky ani nezačala hneď menovať vinníkov. Sadla si vedľa neho a nechala ho rozprávať.

Prezrela si snímky. „Urobil si dobre, že si ich odložil a neodpovedal ďalšou správou.“

Adam priznal aj to, že sa na prvom obrázku zasmial. Čakal, že tým pokazí všetko, čo urobil potom.

„Smiech z teba nerobí vinníka navždy,“ povedala pani učiteľka. „Ty si si všimol, kedy sa vtip zmenil. To vie málokto.“

Odfotila si snímky do svojho telefónu. Adam tie svoje zmazal – nechcel, aby po triede putovala ďalšia kópia.

„A dáte to zmazať aj im?“ spýtal sa.

Pani učiteľka pokrútila hlavou. „Tú skupinu nezaložila škola. Nikto ju nespravuje, deti si ju spravili samy. Nemám tam koho poprosiť.“

„Takže sa to nedá vziať späť?“

„Časť áno. Časť nie.“

Zavolala rodičom detí, ktoré fotky posielali, a poprosila ich, nech ich s deťmi zmažú. Väčšina zmizla. Adam sa nikdy nedozvedel, koľko kópií zostalo v telefónoch, o ktorých nikto nevedel. To bola tá časť, ktorá sa vrátiť nedala.

Na triednickej hodine pani učiteľka Paľovu fotku nepremietla ani nepovedala, aby sa všetci otočili k nemu.

Na tabuľu nakreslila snehovú guľu.

„Čo sa stane, keď ju každý trošku zväčší?“

„Bude obrovská,“ povedala Hanka.

„A čo ak ju nikto nezastaví?“

Trieda stíchla.

Paľo sedel v poslednej lavici a nemusel nič vysvetľovať. Pani učiteľka nepovedala, kto jej ráno ukázal správy, ani nevyzvala Paľu, aby pred publikom odpúšťal. Mohol iba počúvať ako ostatní.

Poobede sa na dvore hral futbal. Adam vyberal hráčov. Paľo stál pri plote a špičkou topánky posúval kamienok.

„Paľo, ideš k nám?“

Paľo zdvihol hlavu. „Aj keď lietam ako pokrčené lietadlo?“

„Vo futbale sa lieta menej,“ povedal Adam. „Aspoň dúfam.“

Paľo sa prvý raz za celý deň usmial a pribehol.

Pri prvej prihrávke netrafil loptu tak dôkladne, že sa zasmiali obaja. Rozdiel sa nedal odmerať smajlíkom, ale Adam ho cítil.

Večer mu chat znovu pípol. Bola v ňom iba úloha z matematiky.

Smajlík, ktorý sa váľal od smiechu, stále čakal medzi naposledy použitými. Adam ho odtiaľ vymazal.

Drak menom SuperMax99

Drak chrľil modrý oheň a Lukášov rytier mal štít deravý ako sitko. Za ním dupali traja kamenní obri.

„Tak toto je koniec,“ povedal Lukáš.

Vtom zhora zoskočil bojovník v čiernom brnení. Nad hlavou mu svietilo meno SuperMax99. Hodil Lukášovi zlatý štít, otočil sa k obrom a jediným úderom preťal reťaz padacieho mosta.

Obri spadli do priekopy. Drak odletel. Cez obrazovku vybuchol nápis VÝPRAVA SPLNENÁ.

SuperMax99: Dobrý boj, MalýRys!

MalýRys bola Lukášova herná prezývka. Vybral si ju, lebo rys dobre vidí aj v tme. SuperMax99 zasa vedel nájsť každé dračie vajce, tajnú chodbu aj poklad. Za posledný týždeň spolu vyhrali tri výpravy.

MalýRys: Vďaka za štít.

SuperMax99: Nechaj si ho. Kamaráti si pomáhajú.

Lukáš si štít otočil zo všetkých strán. Bol vzácny. Taký by sám zbieral mesiac.

Na druhý deň sa Max spýtal, ako sa Lukáš naozaj voľá.

MalýRys: Rys Rysovič.

SuperMax99: Ha-ha. Ja som Max. Koľko máš rokov?

Lukáš napísal, že dosť na lov drakov. Max poslal smejúceho sa draka a vyrazili na ďalšiu výpravu.

Otázky však neprestali. Z ktorého je mesta? Do ktorej chodí školy? Má mikinu s menom školy? Nemohol

by sa v nej ofotiť?

Lukáš odpovedal hernými nezmyslami. Býva v Hmlovom lese. Chodí na Akadémiiu lovcov slimákov. Triedna mu je trolka Berta.

Max sa smial. Potom spomenul zlatý štít.

SuperMax99: Ved' sme kamoši. Ja som ti niečo dal. Ty mi neveríš?

Štít zrazu Lukášovi pripadal ťažký, hoci bol iba z farebných bodiek. Akoby zaň niečo dlhoval.

V sobotu našli veľké fialové vajce. Vyskočil z neho drak s ušami ako králik. Lukáš sa smial tak, že skoro spadol zo stoličky.

SuperMax99: Mám pre teba aj skutočné dračie prekvapenie.

MalýRys: Aké?

SuperMax99: Príď o tretej k ihrisku pri škole. Sám. Rodičom o tom nehovor, lebo prekvapenie by sa pokazilo.

Lukáš sa prestal smiať.

V bruchu sa mu rozsvietila malá červená kontrolka. Max nevedel, do ktorej školy chodí. Ale vedel, že pri nej je ihrisko? Alebo len hádal? A prečo by sa prekvapenie pokazilo, keby o ňom vedel otec?

SuperMax99: Platí? Nezdržuj, musím ísť.

Lukášov palec sa naklonil nad klávesnicu.

Napísal *ánj*, zmazal to, napísal *hej* – a chvíľu sa na to slovo pozerál. Tri výpravy. Zlatý štít. Max mu doteraz neklamal. Aspoň o ničom, čo sa dalo overiť.

Potom si Lukáš všimol, čo v tej správe nie je. Ani

jediné slovo o tom, čo to prekvapenie vlastne je. Len kde, kedy a pred kým mlčať.

Zmazal aj *hej*.

Neodpísal áno ani nie. Ani sa nepýtal, čo je to za prekvapenie. Vstal a odniesol tablet do obývačky.

Otec skladal bielizeň. Jednu ponožku držal v ruke a márne hľadal jej dvojča.

„Môžem ti ukázať celý rozhovor?“

Otec ponožku položil. Čítal pomaly, od prvej otázky až po tajné stretnutie.

Keď došiel na koniec, nepovedal nič. Prešiel si dlaňou po ústach a nechal ju tam o chvíľu dlhšie, než bolo treba. Lukáš si všimol, že mu druhá ruka pokrčila ponožku do malej gule.

Potom otec ruku spustil. Nekričal. Tablet Lukášovi nevzal.

„Ešte raz mi prečítaj tú vetu o ihrisku,“ povedal.

Lukáš ju prečítal.

„Dobre.“ Otec sa nadýchol. „Dobre, že si prišiel.“

Lukáš čakal zákaz hrania. „Nemal som sa s ním vôbec rozprávať?“

„V hrách sa ľudia rozprávajú,“ povedal otec. „Ty si mu nedal meno, školu ani fotku. A keď chcel stretnutie potajomky, prišiel si za mnou. Vtedy sa hra končí.“

Lukášovi povolili ramená. Kontrolka v bruchu ešte blikala, ale už tam nebola sama.

„Čo ti na tom nesedelo?“ spýtal sa otec.

„Že to mám pred tebou tajiť. Ozajstný kamarát by to nechcel.“

„Presne.“

Odfotili si správy. Max stále písal.

SuperMax99: Tak čo?

SuperMax99: Zlatý štít mi môžeš vrátiť.

Štítu bolo Lukášovi ľúto a otec sa netváril, že by mu ľúto byť nemalo.

„Za štít ti nikto nekúpil meno,“ povedal iba. „Ani fotku. Ani to, že za ním niekam prídeš sám. Za taký štít sa neplatí.“

„Ale on vedel o tom ihrisku,“ povedal Lukáš. „Ako?“

Otec pokrútil hlavou. „Neviem. Možno mu to niekto povedal. Možno tipol, že pri každej škole býva ihrisko, a trafil. To sa nedozvieme.“

„A to ti nevaďí?“

„Vadí. Ale zisťovať to nie je naša robota.“

Hráča nahlásili priamo v hre a zablokovali. Potom prepli, aby Lukášovi mohli písať iba ľudia z jeho zoznamu – hľadali to dlho, lebo sa to volalo úplne inak, než čakali.

Otec sa nepokúšal zistiť, kto sa za prezývkou skrýva, ani mu neodpísal z Lukášovho účtu.

„Našou úlohou je dostať teba do bezpečia,“ povedal. „Nie chytať ho.“

Zlatý štít mal Lukáš stále vo výbave. Na druhý deň si ho odopol a vymenil za obyčajný drevený, ktorý si vybojoval sám. Bol škaredší a držal menej. Zato mu ho

nikto nemohol pripomenúť.

Na dve ďalšie správy od zablokovaného hráča už čakalo iba prázdno.

Večer sa pripojil spolužiak Denis. V hre sa volal KapitánPapuča.

KapitánPapuča: Kto si, cudzinec?

MalýRys: Ten, čo ti v piatok zožral desiatu.

KapitánPapuča: Ako to vieš?!

MalýRys: Lebo ťa poznám aj bez hry.

Potom vyrazili za králičím drakom. Drevený štít držal presne dva údery.

Fotka s tajnou mapou

Elina sopka bola hotová. Mala čierne skalnaté svahy, tri papierové palmy a kráter naplnený červenou penou. Keď Ela nasypala do otvoru poslednú lyžičku prášku, láva sa prevalila cez okraj a pomaly tiekla k malej plastovej koze.

„Zachráň obyvateľstvo!“ zvolala Hanka a kozu odsunula.

Dievčatá stavali model celé popoludnie. Teraz ho mali odfoťiť a poslať do triedneho hlasovania. Ela sa postavila na stoličku, aby sa jej do záberu zmestil aj dym z vaty.

„Usmej sa,“ povedala Hanka.

„Počkaj, práve zívam.“

Telefón cvakol. Ela si fotografiu pozrela. Sopka vyzerala obrovská. Červená láva žiarila a koza utekala o život.

„Dokonalé.“

Otvorila triedne hlasovanie a poslala fotografiu skôr, než Hanka stihla otvoriť ústa.

„Nie je dokonalé,“ povedala Hanka. „Ja tam vyzerám, akoby som chcela prehltnúť celú sopku.“

„Veď si vzadu. Nikto si ťa nevšimne.“

Hanka jej vzala telefón, priblížila obrázok a ukázala na svoju zívajúcu tvár. „Ja som si ma všimla.“

Ela už chcela povedať, že spraví nový záber, keď Hanka priblížila fotografiu ešte viac.

Zmlkla.

„Pozri. Tajná mapa.“

Za sopkou ležala na stole škatuľa. Na boku mala biele nálepku s Elinou adresou. Vedľa nej visel na korkovej tabuli rozvrh s názvom školy. A na stoličke bola prehodená Elina medaila z behu. Dalo sa na nej prečítať celé meno.

„Tri stopy,“ povedala Hanka detektívnym hlasom.

Ela stiahla telefón k sebe. „Nikto nebude približovať pozadie.“

„My sme ho práve priblížili.“

To bola pravda. Ela sa znovu pozrela na fotografiu, tentoraz nie ako autorka najkrajšej sopky v tretej B, ale ako detektívka. Na parapete uvidela papierik s otcovým telefónnym číslom. V lesklom plechu na pečenie sa odrážala časť izby. Pri náhľade fotografie svietila malá značka polohy.

„Šesť stôp,“ povedala Ela veľmi ticho.

„Sedem,“ namietla Hanka a ukázala na seba. „Mojá tvár. Aj keby som práve nezívala, mala by si sa ma spýtať.“

Ela sa nezmohla na odpoveď. Fotografia už dvanásť minút visela v triednom hlasovaní, kde ju videlo dvadsaťtri detí.

Bežali za mamou do kuchyne. Mama najprv nechápala, prečo Ela plače pre výhru, ktorú ešte nikto nevyhral. Keď pochopila, zavolala pani učiteľke, ktorá hlasovanie viedla.

Fotografia zmizla z hlasovania o štvrt' hodiny neskôr.

„A videl to niekto?“ spýtala sa Ela.

„Samo mi napísal, že máš peknú škatuľu,“ povedala pani učiteľka. „Nič viac. Ale sľúbiť ti neviem nič – nevidím do cudzích telefónov.“

„A tá značka polohy?“ spýtala sa Hanka. „Tá tam išla s ňou.“

Ela zmĺkla. Prehrabala sa štyrmi ponukami, kým ten prepínač našla. Bol schovaný pod položkou, ktorá s fotkami nemala nič spoločné. Vypla ho a chvíľu sa naňho pozerala.

„Toto malo byť vypnuté predtým,“ povedala. „Odte-raz už bude. Ale tá prvá fotka to v sebe mala a to sa nedá odpísať.“

Fotografiu zmazala aspoň zo svojho telefónu, aby z nej nespravila ďalšiu kópiu.

Potom si sadla na zem k sopke. Hanka si sadla vedľa nej.

„Ideme odznova?“ spýtala sa Hanka po chvíli.

„Operácia Čisté pozadie,“ prikývla Ela.

Hanka si z papiera vystrihla detektívnu lupu a držala ju pred každou stopou. „Adresa: schovať. Škola: schovať. Telefónne číslo: schovať. Katastrofálny účes fotografky: môžeme ponechať.“

„Hej!“ Ela si uhladila vlasy a až potom sa zasmiala.

Otočili škatuľu nálepkou k stene. Rozvrh zakryli farebným výkresom. Medailu odložili do zásuvky a papierik s telefónnym číslom pod magnet. Plech odniesli

späť do kuchyne.

„A teraz ty,“ povedala Hanke. „Chceš byť na fotke?“

Hanka si napravila cop. „Áno. Ale nebudem zívať.“

Ela držala telefón, kým sa Hanka postavila vedľa modelu. „Môžem?“

„Môžeš.“

Cvak.

Prvý nový záber pokazila pena, ktorá už stiekla na podložku. Pri druhom Hanka žmurkla. Pri treťom sa plastová koza prevrátila rovno do lávy.

„To je dramatické,“ povedala Ela.

„To je uvarená koza,“ odvetila Hanka.

Utreli podložku, kozu postavili na papierový kopec a pripravili poslednú dávku peny.

„Nestihneme to,“ povedala Ela.

„Hlasovanie je do večera,“ pripomenula Hanka.

Pred odoslaním si nový záber prezreli od jedného rohu k druhému. Sopka. Koza. Palmy. Hanka s normálne zatvorenými ústami. Za nimi iba modrý výkres, na ktorom plávali tri žlté ryby.

„Nula tajných stôp,“ povedala Ela.

Ela ešte otvorila náhľad správy. Pod fotografiou už nesvietila značka polohy.

„Hotovo,“ povedala. Znelo to ako vtedy, keď zo stola zotrela zvyšok lepidla – nie ako trest, len ako posledný krok roboty.

Pred stlačením odoslať sa ešte raz spýtala: „Hanka, stále súhlasíš?“

„Stále. A keby som si to rozmyslela?“

„Urobíme záber iba so sopkou.“

Hanka zdvihla papierovú lupu ako kráľovské žezlo.

„Fotografia schválená.“

Ela ju odoslala až vtedy. Na displeji sa objavila malá značka doručenia a nič iné sa nestalo. Žiadna siréna, žiadne konfety.

Ela si vydýchla.

Na druhý deň vyhrala ich sopka triedne hlasovanie o jeden bod. Pani učiteľka premietla fotografie všetkých modelov.

Cez prestávku prišiel Samo. „Tá tvoja škatuľa,“ začal.

Ele stuhli plecia.

„Čo v nej máš? Vyzerala ťažká.“

Ela chcela povedať, že ponožky. Zimné. Zvládla by to za sekundu.

„Nič, čo by ťa bavilo,“ povedala napokon. Klamať nemusela. Stačilo neopovedať.

Samo pokrčil plecami a odišiel k automatu. Ela dýchala ako po behu. Na adresu sa nespýtal. Možno si ju vôbec neprečítal. Istá si tým nebude nikdy.

Hanka do nej štuchla laktóm. „Ale všetci vedia, že vieme zachrániť kozu.“

Na plátne stála plastová koza v bezpečnej vzdialenosti od lávy.

Heslo pre najlepšieho kamaráta

Mišo nakreslil Olivera ako kapitána vesmírnej lode. Mal striebornú prilbu, červený plášť a na pleci laserového škrečka.

„Prečo škrečka?“ spýtal sa Oliver.

„Lebo mačku má každý.“

Sedeli pri stole v školskej družine a kreslili v aplikácii, ktorá vedela ich obrázky rozhybať. Oliverov škrečok práve vystrelil zelený lúč a prepálil diery do mesiaca.

„Pošli mi ho,“ povedal Oliver.

Mišo otvoril spoločný priečinok. „Hotovo.“

Oliver sa obzeral, či ich niekto nepočúva. „Najlepší kamaráti pred sebou nemajú tajomstvá, však?“

„Jasné.“

„Tak ti poviem heslo. Keby som raz chýbal, môžeš dokončiť moje obrázky.“

Zašepkal Mišovi do ucha krátke slovo a dve čísla. Mišo cítil, akoby práve dostal kľúč od tajnej základne.

„Tak aj ja tebe,“ povedal. Prezradil svoje heslo.

Oliver si ho napísal na malý papierik, aby ho nezapadol. Navrch pripísal *Mišo K.*, aby vedel, ku ktorému menu heslo patrí. Papierik zložil a zasunul do vrečka peračníka.

Na druhý deň vošiel do triedy pán učiteľ Benko s nezvyčajne vážnou tvárou. Obrazovku nezapol.

„Do spoločného priečinka pribudla včera večer kresba,“ povedal. „Nebudem ju premietiť. Kto o nej vie,

nech za mnou príde cez prestávku.“

Triedou prešlo suchotanie. Mišo sa nehýbal.

V priečinku bol prihlásený iba on. Pri každom jeho obrázku tam svietilo jeho meno ako menovka na kabáte. Teraz teda svietilo aj pod niečím, čo nenakreslil, a on netušil, ako to vyzerá.

Zdvihol ruku skôr, než sa rozhodol, čo povie.

„Áno, Mišo?“ Pán učiteľ sa naňho pozrel bez prekvapenia. V tom pohľade nebol hnev. Bolo v ňom, že to už vie.

„Nič,“ povedal Mišo a ruku spustil.

„Porozprávame sa po hodine.“

Celú hodinu mu horeli uši. Za chrbtom počul šepot a nevedel, či je o ňom.

Mišo sa pozrel na Olivera. Ten zbledol.

Cez prestávku ho Mišo zatiahol k oknu. „Ty si to urobil.“

„Nie!“

„Mal si moje heslo.“

„Ja by som ti toto nespravil.“

„Tak kto?“

Oliver si chytil peračník. Zips bol otvorený. Papierik s heslom vnútri nebol.

„Včera si ho po mne požičal bratranec,“ povedal potichu. „Chcel fixku.“

Miša pálili líca. „A nechal si mu moje heslo?“

„Nechal som ho na papieriku. Nevedel som, že –“

„To je to isté!“

Otočil sa a odišiel. Vedel, že kresbu neurobil Oliver. Vedel aj to, že heslo dal z ruky sám. Ak povie pravdu, možno mu mama aplikáciu zakáže. Ak ju nepovie, pán učiteľ mu nebude veriť.

Po vyučovaní stál Oliver pred kabinetom.

„Poviem to s tebou,“ povedal.

Pán učiteľ ich nechal rozpovedať celý príbeh. Nepre-
rušil ich, ani keď Mišo priznal výmenu hesiel.

„Keď heslo raz pustíš z ruky, nevieš, koľko kópií už
chodí po svete,“ povedal napokon. „Najprv zabezpečí-
me účet. Potom vyriešime obrázok.“

Zavolali Mišovej mame.

„Ty si komu dal heslo?“ Prvá veta jej vyletela skôr,
než sa stihla zamyslieť. Mišo sklopil oči. Mama sa na-
dýchla a chytila ho za rameno. „Prepáč. Som rada, že to
riešime hneď.“

Zoznam prihlásených zariadení nenašiel ani jeden
z nich. Nakoniec ho podľa obrázkov v pomoci vyhrabal
Mišo. Boli v ňom štyri zariadenia a on poznal dve.

„Odhlás ich všetky,“ povedala mama. „Aj tie svoje.
Prihlásiš sa znova.“

Krátko heslo nahradil dlhou vetou, ktorú si vedel
predstaviť, ale nikomu ju nepovedal. Potom čakali na
správu, že zmena prebehla. Tá minúta trvala dlhšie než
celá hodina matematiky.

Pán učiteľ zatiaľ odstránil kresbu zo spoločného
priečinka a ozval sa Oliverovmu bratrancovi a jeho
rodičom.

Keď sa účet otvoril znova, Mišo skontroloval spoločný priečinok. Kresba bola preč. V zozname zostal iba jeho tablet a mamin telefón na potvrdenie. Až vtedy sa nadýchol tak hlboko, že ho zaboľeli rebrá.

„Myslel som, že mi aplikáciu zakážeš,“ povedal mame.

„Keby si sa bál prísť, účet by zostal otvorený cudziemu človeku,“ odvetila a zobrala mu tašku z ruky. „Heslo si odteraz strážiš ty.“

Mišo potom napísal pánovi učiteľovi krátke ospravedlnenie. Nevzal na seba cudziu kresbu, ale priznal, že heslo rozdal a tým otvoril účet. Pán učiteľ odpísal, že rozdielu rozumie. Oliver sa ospravedlnil tiež, lebo papierik neochránil.

Bratranec musel kresbu vysvetliť svojim rodičom sám. Mišo s Oliverom pri tom neboli a ani sa nepýtali, ako to dopadlo.

Na druhý deň si Oliver prisadol k Mišovi v družine. Položil pred neho kartónový odznak. Bolo na ňom napísané NAJLEPŠÍ PILOT a pod tým nakreslený laserový škrečok.

„To je dôkaz kamarátstva,“ povedal Oliver. „A nedá sa s tým prihlásiť.“

Mišo vytiahol z tašky druhý odznak. Vyrobil ho doma. Oliverov hlásal VELITEĽ ŠKREČKOV.

Chlapci si ich pripli na tričku.

„Takže už predomnou máš tajomstvá?“ spýtal sa Oliver.

„Jedno,“ povedal Mišo. „Heslo.“
Oliver prikývol. „Správne.“

Video, v ktorom to Ela nikdy nepovedala

Sára mala počas veľkej prestávky presne jeden plán: zjesť rožok skôr, než jej ho spolužiak Filip znovu vymení za jablko.

Potom jej pípól telefón.

Vo videu stála Ela pred školskou jedálňou. Tvárila sa vážne a jej hlas povedal: „Dnešný obed chutí ako ponožka, ktorú nosorožec zabudol v telocvični.“

Video trvalo päť sekúnd.

Sára vyprskla od smiechu tak prudko, až jej omrvinka pristála na displeji. Kuchárka pani Marta práve niesla okolo tácku s hrnčekmi. Keby to počula, určite by sa nasmiala.

Pod videom blikala šípka na preposlanie. Sára vybrala Filipa, Hanku a Adama. Takú vetu si predsa nemohla nechať pre seba.

Pustila si video ešte raz.

Ponožka. Nosorožec. Telocvična.

Pri slove „nosorožec“ sa Eline pery pohlí čudne. Na okamih zostali zatvorené, hoci hlas pokračoval. Potom poskočili dopredu, akoby video jednu omrvinku času prehltilo.

„Čo pozeráš?“ spýtal sa Filip. Už držal v ruke jablko a podozrivo sa díval na Sárin rožok.

Sára mu video ukázala.

„Pošli!“ povedal. „Pošlem ho bratovi.“

„Počkaj. Odkiaľ je?“

Filip pokrčil plecami. „Od Roba.“

Robo ho vraj dostal od niekoho zo štvrtej A. A ten od niekoho ďalšieho. Pôvodný záznam nemal nikto.

Sára zamkla telefón. „Najprv sa spýtam Ely.“

Prst ju ešte svrbil od preposielania. Keby video poslala trom ľuďom a každý z nich ďalším trom, do obeda by ho mala polovica školy. Predstavila si chodbu plnú detí, ktoré na Elu hovoria „ponožka“, hoci sa jej nikto nespýtal jedinú otázku.

Správu nechala otvorenú, ale neposlala ju ďalej. Potrebovala ukázať pôvod, nie vyrábať ďalšie kópie.

„Veď ju počuješ,“ namietol Filip.

„Počujem hlas. Ale pery nepočujem.“

Filip sa zatváril, akoby to bola najčudnejšia veta dňa. Vrátil jej rožok bez boja.

Ela sedela na schodoch pri knižnici a čítala si. Keď Sára prišla, nezapla video nahlas a nestrčila jej ho pred tvár.

„Koluje jedno video,“ povedala. „Vyzerá, akoby si v ňom hovorila niečo o obede. Vieš o ňom?“

Ela si ho pozrela. Najprv sa zamračila, potom vypleštila oči. „Toto som nikdy nepovedala. Tá chodba je zo školskej scény!“

Odložila knihu. „Vieš, ja som sa už raz spálila. Pri tej sopke s Hankou. Odvtedy si dávam pozor na každú fotku, čo pustím von. Otáčam škatule k stene. Kontrolujem pozadie.“

„Viem,“ povedala Sára. „Celá trieda to vie.“

„Tak načo mi to bolo? Toto video som nenatočila. Ani som pri tom nebola.“

Na to Sára odpoveď nemala.

„Ty si to nespravila,“ povedala napokon. „To je celé.“

Pred mesiacom natáčali pozvánku na karneval. Ela v nej hrala reportérku a oznamovala, že masky budú mať súťaž v telocvični. Niektoré jej hlas nahradil a obraz skrátil.

„Máš pôvodné video?“ spýtala sa Sára.

„Mala ho pani učiteľka.“

Našli ju v kabinete. Pani učiteľka otvorila školský priečinok a pustila celý záznam. Ela na tom istom mieste hovorila: „Karneval bude v piatok a najlepšia maska vyhrá v telocvični.“ Pohyb pier sedel s každým slovom.

Sára položila oba záznamy vedľa seba a pustila ich hneď po sebe.

Rozdiel bolo počuť až vtedy. V pôvodnom videu Ela medzi vetami dýchala. V tom druhom nie – slová šli za sebou tesne, akoby ich niekto poukladal ako korálky.

„Ona sa tam ani raz nenadýchne,“ povedala Sára.

„Takže tvár je Elina,“ povedala pani učiteľka. „A hlas nie.“

Sára ukázala, od koho video dostala. Pani učiteľka si tú správu od fotila.

„Môžete ho dať zmazať?“ spýtala sa Sára.

„Nemôžem,“ povedala pani učiteľka. „Nie je to naša skupina a nikto ju neriadi. Viem len poprosiť ľudí, aby ho ďalej neposielali.“

„Toto už tento rok máme druhýkrát,“ povedala po-

tom ticho, skôr pre seba než pre dievčatá. „Na jeseň fotky, teraz video. Vždy v skupine, do ktorej nikto z nás nevidí.“

„Ja viem, komu to poslať,“ ozvala sa Sára.

Pani učiteľka zdvihla obočie.

„Filipovi. Chcel to poslať bratovi a ja som mu povedala počkaj. Ak mu napíšem teraz, možno to ešte stihne.“

Napísala mu, kým pani učiteľka posielala správu rodičom. Video k správe nepriložila. Napísala len to, čo zistili: že je falošné a kde je pôvodné.

Filip odpísal jedno slovo: *Nepošlem.*

Koľko detí ho naozaj zmazalo, sa nedalo zistiť.

„Ale veď je očividne falošné,“ povedal Robo, keď sa vrátili do triedy.

„Mne očividné nebolo,“ priznala Sára. „Mala som vybraných troch ľudí a prst na šípke.“

„Ty?“

„Ja.“

Robo sklopil telefón. „Ja som ho už poslal bratovi.“

„Tak mu napíš, čo sme zistili, a popros ho, nech ho zmaže,“ povedala pani učiteľka.

„A keď ho už poslal ďalej?“

„Tak napíše on. A tak ďalej, dokedy sa dá.“

Robo odišiel na chodbu písať bratovi.

Po obede vyšla pani Marta z kuchyne s veľkou varechou. Sára na okamih stuhla. Kuchárka však ukázala na

obrazovku, kde pani učiteľka pustila pôvodnú karnevalovú pozvánku.

„Takže moja polievka nechutí ako ponožka?“ spýtala sa pani Marta Ely.

Ela ochutnala z varechy. „Nie. Ani ako nosorožec.“

Pani Marta sa zasmiala. „To sa mi uľavilo. Nosorožce sa varia veľmi dlho.“

Sára si otvorila správu s upraveným videom. Namiesto preposlania stlačila odstrániť.

Po vyučovaní si Elu vyzdvihla mama. Sára ich videla z okna: stáli pri bráne a mama držala Elu za obe ramená – tak, ako drží niekto, kto sa práve niečoho zľakol. Potom išli domov spolu a Ela niesla mamin dáždnik.

Rožok jej medzitým zmizol.

„Filip!“

Filip už utekal po chodbe a mával jablkom. Toto bola pravá udalosť. Sára ju videla na vlastné oči. Aj tak sa za ním rozbehla až po tom, čo si skontrolovala prázdny obrúsok.

Len jeden diamant navyše

Teova vesmírna záhrada mala všetko. Modré stromy rástli koreňmi nahor. V jazere plávali ryby s lampášmi na chvostoch. Po chodníku sa prechádzal robotický záhradník a každú chvíľu sa potkol o vlastnú krhlu.

Chýbala iba mesačná ruža.

Teo pre ňu pripravil miesto uprostred záhrady. Kúpil semienko za herné mince, postavil sklenenú kupolu a nazbieral štyri diamanty. Ruža však potrebovala päť.

„Jeden,“ povedal Teo. „Chýba mi jeden maličký diamant.“

Na obrazovku priletel zlatý robot. Mal úsmev od jedného kovového ucha k druhému.

POSLEDNÁ ŠANCA!

Pod ním sa objavil balíček desiatich diamantov. Veľké žlté tlačidlo s cenou zaberalo skoro polovicu obrazovky. V rohu tikali hodiny: 00:29.

„To je znamenie,“ zašepkal Teo.

Robot zamával tabuľkou: **TVOJI KAMARÁTI UŽ NAKÚPILI. NEZAOSTÁVAJ!**

Teo si predstavil, ako mesačná ruža rozkvitne. Jej lupene sa mali v noci meniť na malé strieborné motýle. Čakal na to celý týždeň.

Na odmietnutie našiel iba drobný sivý krížik. Trikrát sa netrafil. Hodiny ukazovali osemnásť sekúnd.

Priložil prst na žlté tlačidlo.

Mama s otcom zaviedli pravidlo: pred každým náku-

pom v hre sa musí opýtať. Ale toto bola posledná šanca. Kým by dobehol do kuchyne, zmizla by. A cena vyzerala malá. Menšia než džús.

Jedenásť sekúnd.

Teovi sa zdalo, že nerozhoduje on. Rozhodujú hodiny. Robot. Obrovské tlačidlo. Všetci neznámi „kamaráti“, ktorí vraj už nakúpili.

Odtiahol prst.

„Stoj,“ povedal nahlas.

Hodiny tikali ďalej, ale Teo už nie. Položil zariadenie na stôl a odbehol za rodičmi.

Keď sa vrátili, ponuka bola preč. Mesačná ruža zostala zamknutá.

„Zmeškal som ju,“ povedal Teo.

Vtom zlatý robot priletel znova. Tentoraz mal pirátsku pásku cez oko.

TAJNÁ PIRÁTSKA PONUKA! POSLEDNÁ ŠANCA!

Hodiny začali od 00:29.

Teo sa rozosmial. „Má veľa posledných šancí.“

Pirátsku ponuku zavreli. O chvíľu priletela ružová raketa s nápisom, že balíček je teraz „iba pre najrýchlejších“. Keď zmizla, zlatý robot sa vrátil v kuchárskej čiapke. Prevliekal sa rýchlejšie, než sa dali prečítať jeho nápisy.

Teo si začal ponuky počítať. Pri štvrtej už ho neťahali k tlačidlu. Pripadali mu ako susedov pes, ktorý šteká na každý bicykel a zakaždým predstiera, že práve zachrá-

nil ulicu.

Otec skúsil ponuku zavrieť. Krížik bol taký malý, že sa ani on na prvý raz netrafil.

„Vidíš,“ povedal Teo skoro spokojne. „Nie som ja pomalý.“

Mama otvorila rodičovské nastavenia. Trvalo im to tak dlho, že Teo medzitým dvakrát obišiel kuchyňu. Názvy tlačidiel čítal nahlas, aby vedel, čo sa mení. Nakoniec zapli potvrdzovanie každého nákupu a kartu z hry vymazali.

„A karta?“ spýtal sa Teo. „Tá tam bola celý čas?“

Rodičia sa na seba pozreli.

„Bola,“ povedal otec. „To sme mali vyriešiť skôr než ty.“

„Prečo to tlačidlo tak svieti?“ spýtal sa Teo.

„Aby si ho videl prvé,“ povedala mama. „A nič iné.“

„A tie hodiny?“

„Aby si nemal čas premýšľať,“ odvetil otec.

Teo si znovu prezrel záhradu. Zlatý robot zmizol, no prázdne miesto pre ružu zostalo. Klepol na zamknutú rastlinu a tentoraz si prečítal aj malé písmená pod ňou.

Diamant možno získať v Zajtrajšej výprave za kométou.

„Takže sa dá vyhrať,“ povedal.

„Zajtra,“ prikývla mama.

To slovo sa Teovi nepáčilo. Zajtra bolo strašne ďaleko. Asi ako Mars alebo budúce Vianoce. Potom sa robotický záhradník opäť potkol o krhlu a spadol do jazera

medzi svietiace ryby. Teo ho vytiahol a rozhodol sa, že záhrada jednu noc bez ruže prežije.

Zariadenie odložil a z papiera vystrihol vlastnú mesačnú ružu. Nebola strieborná a nemenila sa na motýle, ale mala sedem krivých lupienkov. Položil ju na stôl ako rezerváciu miesta do zajtra.

Keď večer zlatý robot ešte raz zamával z obrazovky, Teo ponuku zavrel bez počítania sekúnd. Hodiny sa mohli ponáhľať samy. On mal papierovú ružu, večeru a celý zajtrajšok.

Na ďalší deň sa objavila kométa. Teo splnil tri úlohy: nazbieral hviezdny prach, opravil satelit a našiel zatúlaného mesačného chrobáka. Posledný diamant pristál v jeho zbierke bez blikajúcich hodín.

Keď ho vložil do kupoly, mesačná ruža sa otvorila. Strieborné motýle vyleteli nad modré stromy. Jeden pristál robotickému záhradníkovi na nose a robot si kýchol do krhly.

„Stálo to za čakanie?“ spýtal sa otec.

Teo prikývol. Ruža rozkvitla o deň neskôr, ale rozhodnutie bolo jeho.

Aj ty si členom klubu

Aj člen klubu sa niekedy zasmieje skôr, než si všimne, že vtip bolí. Môže prezradiť heslo alebo na chvíľu uveriť krásnej výhre.

Zoznam detí, ktoré nikdy nenaleteli, v klube neve-dieme. Bol by prázdny.

Vedíme si niečo lepšie: príbehy detí, ktoré chybu chytili, kým bola ešte malá – a ukázali ju niekomu, ko-mu veria.

Spomeň si, ako to robili. Najprv Stoj: Teo odtiahol prst od žltého tlačidla skôr, než dobehli tie jeho sekundy, a Nina položila tablet na linku, hoci na ňom tikalo tridsať sekúnd.

Potom Tajomstvá si stráž: Lukáš nedal meno ani ško-lu, ani keď mu ktosi pripomínal darovaný zlatý štít, a Mi-šo sám vyhrabal zoznam prihlásených zariadení a heslo nahradil vetou, ktorú už nepovedal nikomu.

Over vyzeralo zakaždým inak. Sára si pustila dve videá za sebou a všimla si, že sa Ela v tom falošnom ani raz nenadýchne. Hanka priblížila fotku Elinej sopky a za sopkou našla adresu. Ela potom na zábere narátala šesť stôp. Nina zbadala okolo draka biely okraj.

A Povedz? Adam to povedal mame a ráno pani uči-teľke. Ela s Hankou bežali za mamou, keď už bola fotka vonku. Práve vtedy to pomohlo najviac.

Povedz je možno najodvážnejší krok zo všetkých. Znamená, že na problém nemusíš zostať sám. Dôvery-

hodný dospelý ti môže pomôcť nahlásiť správu, zmeniť heslo, nájsť pôvodné video alebo jednoducho chvíľu sedieť pri tebe, kým sa prestaneš báť.

Ak prvý dospelý práve nevie pomôcť, skús ďalšieho, ktorému veríš. To, že sa niečo objavilo na tvojej obrazovke, ešte neznamená, že si to zavinil ty – ani že to máš riešiť bez pomoci.

Štyri kroky STOP nie sú kúzlo na jedno použitie. Poslúžia ti, kedykoľvek ich vytiahneš – pokojne aj vtedy, keď je správa dávno vonku a zdá sa, že sa už nedá nič robiť. Vždy sa dá aspoň niečo.

Internet zostáva ihriskom, knižnicou, kinom aj miestom, kde sa stretávajú kamaráti. Len na ňom občas nájdeš stopu, ktorá stojí za druhý pohľad.

Keď ju nabudúce zbadáš, už vieš, čo urobiť.

Vitaj v klube.

Tiráž

Rita Singula

Klub bezpečného kliku

Text © 2026 TriSoft Forever s.r.o.

Obálka a ilustrácie © 2026 TriSoft Forever s.r.o.

Slovak edition © 2026 TriSoft Forever s.r.o.

Vydalo vydavateľstvo TriSoft Forever s.r.o., 2026,
1. vydanie.

Jazyková korektúra: s podporou AI

Grafická úprava a sazba: TriSoft Forever s.r.o.

kniznica.ixy.sk · vydavatelstvo@trisoft.sk

Ako táto kniha vznikla

Túto knihu sme vytvorili s výraznou pomocou nástrojov umelej inteligencie. Píšeme to otvorene, aby ste vedeli, čo držíte v ruke.

Čo urobil človek. Námet a myšlienkový základ knihy, jej stavbu, zadanie pre každú kapitolu, rozhodnutia o tom, čo v texte zostane a čo ide preč, a schválenie finálnej podoby pred vydaním. Bez tejto časti by kniha nevznikla – žiadny nástroj si ju nevymyslel sám.

Čo urobila umelá inteligencia. Prvé znenie kapitol podľa zadaní, redakčné pripomienky a revízie, jazykovú korektúru, ilustrácie a obálku.

Kto za to zodpovedá. Rita Singula je autorský pseudonym vydavateľstva. Za obsah knihy – za jej tvrdenia, fakty aj prípadné chyby – zodpovedá vydavateľ TriSoft Forever s.r.o., nie meno na obálke a nie použitý nástroj. Fakty a údaje v texte sme overovali v recenznom kroku, ktorý robila AI.

Podiel AI: text – prvý draft a korektúra · ilustrácie – generované